

Debreceni Ítéltábla

Fkf.I.668/2024/16.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. január 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2024. július 3. napján kihirdetett 10.Fk.545/2022/132. számú ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 IX. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 46 723 (negyvenhatezer-hétszázhuszonhárom) Ft bünygyi költség merült fel, melyből Terhelt1 I. r. vádlott 23 579 (huszonháromezer-ötszázhetvenkilenc) Ft-ot, Terhelt3 IX. r. vádlott pedig 23 144 (huszonháromezer-száznegyvennégy) Ft-ot visel.

Terhelt2 II. r. vádlott lakcíme: cím szám, tényleges tartózkodási helye: város kerület, név u. 62.

A másodfokú bíróság végzése ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Nyíregyházi Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatával – a nyilvános ülésen jelen felülbírálattal érintett – Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 IX. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett garázdaság büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és d) pont], társtettesként elkövetett rongálás büntetében [Btk. 371. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont], valamint társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) és d) pont, (4) bekezdés]; továbbá Terhelt2 II. r. vádlottat ezen túl testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] és testi sértés büntetének kísérletében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés]. Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 3 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 4 év börtön

fokozatú szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, míg Terhelt3 IX. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 1 év 6 hónap szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetén a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg, egyben elrendelte e vádlott pártfogó felügyeletét. Határozott az előzetes fogvatartás beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a legkorábbi időpontjáról, a lefoglalt bűnjelekről, továbbá egyéb törvényes útra utasította sértett⁴, sértett⁴né és sértett⁵ magánfelek polgári jogi igényének érvényesítését. Külön kötelezte Terhelt1 I. r. vádlottat 245 522 Ft, Terhelt3 IX. r. vádlottat 214 800 Ft, míg Terhelt2 II. r. vádlottat egyetemlegesen (terhelt12 XIII. r. vádlottal) 266 430 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A Nyíregyházi Törvényszék a 10.Fkf.545/2022/132. szám alatt a váddal egyezően bűnösséget megállapító ítéletet hozott még terhelt4 r., terhelt7 r., terhelt10 X. r., terhelt9 r., terhelt13 XII. r., terhelt12 XIII. r. és terhelt14 r. vádlottakkal szemben. A határozat terhelt4 r. vádlottra – a kihirdetést követően – 2024. július 17. napján, míg terhelt14 r. vádlott vonatkozásában 2024. július 18-án emelkedett jogerőre. E két vádlottat kivéve védelmi fellebbezések bejelentésére került sor, míg az ügyészség kizárólag Terhelt1 I. r. vádlott terhére élt jogorvoslattal a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében és a fellebbezések elbírálására tanácsulást indítványozott.

[3] A Nyíregyházi Törvényszék a 2023. április 18. napján tartott előkészítő ülésén a 10.B.157/2023/2. számú ítéletében marasztaló ügydöntő határozatot hozott még terhelt8 III. r., terhelt5 r. és terhelt6 r. vádlottakra nézve. Ezen ítélet az V. és VI. r. vádlottnál a kihirdetés napján, míg terhelt8 III. r. vádlottat illetően 2023. április 21-én emelkedett jogerőre.

[4] Az ítéltábla a fellebbezések elbírálására 2024. október 17. napjára tanácsulást tűzött ki.

[5] Terhelt1 I. r. vádlott védője, valamint Terhelt3 IX. r. vádlott védője a törvényes határidőn belül nyilvános ülés kitűzését indítványozták. A másodfokú bíróság a 2024. október 16. napján tartott tanácsulésen az Fkf.I.586/2024/21. számú végzésével Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., valamint Terhelt3 IX. r. vádlottakra az ügyet elkülönítette azzal, hogy e vádlottak vonatkozásában a jogorvoslatokat nyilvános ülésen bírálja el.

[6] Ugyanakkor a Debreceni Ítéltábla 2024. október 17. napján tanácsulésen meghozott Fkf.I.586/2024/23. számú végzésével a Nyíregyházi Törvényszék 2024. július 3. napján kihirdetett 10.Fkf.545/2024/132. számú ítéletének terhelt7 r., terhelt10 X. r., terhelt9 r., terhelt13 XII. r. és terhelt12 XIII. r. vádlottakra vonatkozó részét helybenhagyta, így esetükben az elsőfokú ítélet a másodfokú határozat által jogerőre emelkedett.

[7] Mindezek következtében az ítéltáblának az elkülönítés miatt új számon (Fkf.I.668/2024.) kellett elbírálni az Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 IX. r. vádlottakat érintő fellebbezéseket.

[8] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.290/2024/2. számú észrevételében az I. r. vádlott terhére a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi jogorvoslatokat alaptalannak találta.

[9] Az előzmények áttekintése után az ítéltábla e részben rögzíti jelen felülbírálattal érintett terheltek javára szóló perorvoslatokat.

[10] Terhelt1 I. r. vádlott és a védője kizárólag a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést. A védő utóbb írásban részletesen megindokolta a jogorvoslatát. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor túlzott nyomatékot tulajdonított az I. r. vádlott büntetett előéletének és kiemelte, hogy ezen elítélésekre már igen régen került sor. Utalt a már jogerősen elítélt vádlott-társak büntetéseire, kitérve arra, hogy sérült az ítélet belső arányossága, ezért rövidebb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazását indítványozta, nem tartva megalapozottnak az időmúlásra is figyelemmel az ügyészség

súlyosításra irányuló fellebbezését. Másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte (12. sorszámú másodfokú irat).

[11] Terhelt2 II. r. vádlott és védője eltérő tényállás megállapítása és a büntetés enyhítése céljából éltek fellebbezéssel. A védő az írásbeli indokolásban kifejtette, miszerint az elsőfokú eljárásban terhelt8, név1 és név2 vádlottak az előkészítő ülésen lemondtak a tárgyaláshoz való jogukról, viszont az érdemi tárgyaláson már tanúként a beismeréshez képest eltérő vallomást tettek. E vádlottak az előkészítő ülésen nem tettek saját cselekvőségükre kiterjedő vallomást, beismerő vallomásuk nem tekinthető egyértelműnek, ezért sérült a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 504. § (2) bekezdés c) pontja, melynek következtében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének van helye álláspontja szerint a Be. 608. § (1) bekezdés h) pontja értelmében. Kifejtette továbbá, hogy az életveszélyt megállapító szakértői vélemény nem aggálytalan, ezért új igazságügyi orvosszakértői véleményt kellett volna beszerezni, melyre irányuló bizonyítási indítványát a törvényszék megalapozatlanul utasította el. Mindezek alapján csak azt lehet megállapítani, hogy a terhelt szándéka – figyelemmel az elkövetés eszközére is – legfeljebb súlyos testi sérülés okozására irányult és az életveszélyes állapotra még eshetőleges szándéka sem terjedt ki, ezért másodsorban a büntetés enyhítését indítványozta (18. sorszámú irat).

[12] Terhelt3 IX. r. vádlott felmentése végett, míg a védője a tényállás megalapozatlansága miatt elsődlegesen felmentés céljából, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és új eljárás lefolytatása, végső soron a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést az ítélet kézbesítését követően. A védő a perorvoslatot az írásbeli indokolásában a bejelentett kiegészítéssel tartotta fenn. Elsődleges álláspontja szerint a törvényszék ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mert a megállapított tényállás ellentétes a lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalmával, továbbá a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság. Vitatta a vádirat helyességét, mert az elkövetési magatartások nem egyéniesítettek, nem konkrétan tartalmazzák, hogy a IX. r. vádlott milyen eszközt vett magához, továbbá az ítéleti tényállás az elkövetési magatartást csak általánosság szintjén fogalmazza meg, és sem eszközhöz, sem pedig konkrét elkövetési magatartáshoz nem lehet kapcsolni e vádlottat, így kétséget kizáró bizonyíték vele szemben nem áll rendelkezésre. Ugyanez rögzíthető a Volvo típusú személygépkocsi megrongálása kapcsán. Érvei alapján nincs elegendő bizonyíték arra, hogy a IX. r. vádlott elkövette a magánlaksértés büntettét, miként arra sem, hogy a rongálás befejezett alakját valósította meg, ezért elsősorban a terhelt felmentését indítványozta. Emellett jelezte, hogy a súlyosabban minősülő magánlaksértésbe a 34. BK véleményben foglaltakra tekintettel a garázdaság beleolvad, külön megállapításuknak nincs helye, másfelől a testi sértési cselekményben a büntetlen, kiskorú gyermekes vádlott nem vett részt, ezért büntetésének lényeges enyhítése indokolt (16. sorszámú irat).

[13] A másodfokú bíróság a részben két irányú fellebbezéseket Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 IX. r. vádlottak tekintetében a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[14] A nyilvános ülésen az ügyész, valamint a vádlottak és a védők jogorvoslataikat, fő indítványaikat fenntartották.

[15] A perorvoslatok nem alaposak.

[16] Az ítéltábla – részben a védelmi fellebbezések okára és irányára figyelemmel – a Be. 590. § (1) és (2) és (10) bekezdése értelmében a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül a tényállás, illetve a bűncselekmények szoros összefüggése folytán, mely felülbírálat a Be. 590. § (9) bekezdése szerint csak a jelen ítélettel végzett felülbírálattal érintett három vádlottra terjedt ki. A revízió ezért kitért az eljárási szabályok betartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a

cselekmények jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, továbbá az indokolás helyességére és az egyéb, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezésekre is [Be. 590. § (7) bekezdés].

[17] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat megtartva folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a) - h) pont] sem pedig olyan súlyú relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) - d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülvizsgálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné. Ebből következően nem értett egyet az ítéltábla a II. r. vádlott védőjének azon felvetésével, hogy az elsőfokú eljárásban sérült a Be. 504. § (2) bekezdés c) pontja, amikor az előkészítő ülésen az elsőfokú bíróság terhelt⁸, név1 és név2 vádlottak beismerő vallomását elfogadta. E törvényhelyből ugyanis nem következik az, hogy az érintett vádlottak saját cselekvőségükre részletes, mindenre kiterjedő vallomást tegyenek. Elegendő, ha a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozata egyértelmű és az szinkronban van az eljárás ügyirataival. Nem véletlenül fogalmaz a törvény „nyilatkozatról” és nem vallomásról, másrészt a más vádlottaknál vétett esetleges hiba jellegénél fogva ki sem hathat a II. r. vádlottra. Ilyen hiba viszont nem történt, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló védelmi indítvány eredményre nem vezethetett.

[18] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, amely a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban irányadó. Ilyen esetben – eljárási vagy ténybeli okból előálló – tényállási hiba hiányában a tényálláshoz kötöttség elve érvényesül, azaz: sem a bizonyítékok eltérő értékelésével, sem anélkül nem lehet a tényállást megváltoztatni, akkor sem, ha más az ügyész, a védelem, vagy akár a felülbíráló bíróság meggyőződése.

[19] A törvényszék a büntetőügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat feltárta és azokat körültekintően, egyenként és összességében is értékelte. Az ügyben viszonylag nagyobb számú személy volt érintve, akik részben vádlottak, sértettek, illetve kívülálló tanúk voltak. A cselekménysor folyamatosan változó, nem statikus volt, ezért értelemszerű, hogy nem mindenki ugyanúgy élte át, tudta megfigyelni a történéseket és nem is észlelhetett minden mozzanatot, ami törvényszerűen maga után vonta azt, hogy a későbbi vallomásokban (nem feltétlenül szándékosan) eltérések voltak észlelhetők. Az elsőfokú bíróság ezért is fordított nagy figyelmet a vádlottak, a sértettek és a kívülálló tanúk vallomására. Körültekintően vizsgálta az érintett vádlottak védekezését, azokat egybevetette a sértettek, valamint a vádlott-társak részbeni terhelő vallomásaival. Nagy hangsúlyt fektetett az igazságügyi orvosszakértő véleményeire, akit a tárgyaláson mindenre kiterjedően, igen részletesen meghallgatott. Erre alapozva helytállóan fogadta el szakértő¹ igazságügyi orvosszakértnek sértett⁵ sértett fejsérülése kapcsán a közvetett életveszélyes állapot megállapítását. A szakértői vélemény aggálytalansága miatt nem volt indok más orvosszakértő kirendelésére, az erre irányuló védői bizonyítási indítványt helyesen utasította el a bíróság, indokaival az ítéltábla egyetértett.

[20] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a logika szabályait is szem előtt tartva külön-külön és kölcsönhatásukban is okszerűen és gondosan értékelte. Nem tévedett, amikor az érintett három vádlott védekezését szemben a tényállást elsősorban sértett⁴, sértett⁴né, sértett⁵, sértett¹ és sértett³ sértettek vallomásaival, a helyszíni fényképfelvételekre, a sérüléseket igazoló orvosi dokumentumokra, az ezek alapján készített igazságügyi orvosszakértői véleményekre alapította. Erre figyelemmel a törvényszék megalapozottan vetette el Terhelt¹ I. r., Terhelt² II. r. és Terhelt³ IX. r. vádlottak védekezését.

[21] A tényállást támadó védelmi fellebbezések kapcsán (II. és IX. r. vádlottak védői) az ítéltábla utal a következőkre: a tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3) és (4)

bekezdései adják, miszerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs a törvényben előre meghatározott ereje. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult belső meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított és védett a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Ezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság ún. ténybírói jellegét. Azon jogorvoslatok, amelyek a megalapozott tényállást támadták, kizárólag a bizonyítékok eltérő értékelésén keresztül tették ezt, ami a kifejtettek alapján – a tényálláshoz kötöttségre tekintettel – eredményre nem vezethetett.

[22] Az elsőfokú bíróság – büntethetőségi akadály hiányában – törvényesen vont következtetést Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 IX. r. vádlottak bűnösségére és cselekményeik minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak.

[23]Helyes a testi épséget, a köznyugalmat, a vagyoni viszonyokat és a házi jogot sértő cselekmények minősítése, és az elkövetői alakzatok, valamint a bűnhalmazat megállapítása is. A törvényszék e részben is alapos, körültekintő és döntően pontos indokolást adott.

[24] A bűnhalmazattal kapcsolatban kifejtetteket (elsőfokú ítélet [172]-[173] bekezdések) ezért osztotta a másodfokú bíróság, azzal, hogy a [172] bekezdésben az életveszélyt okozó testi sértés büntette befejezett bűncselekmény és nem kísérlet, ezért a kísérletre utalás mellőzendő. E körben utal az ítéltábla arra, hogy abban az esetben, ha az elkövető a garázda, erőszakos magatartásától függetlenül vagy azzal bizonyos időbeli és térbeli összefüggésben ugyan (ahogy a jelen ügyben), de mégis elkülönülten valósít meg bűncselekményt, valóban az anyagi bűnhalmazat szabályai az irányadók (BH2022. 117.I.). A bűncselekmények másfelől részben eltérő jogtárgyat sértenek, illetve részlegesen térben és időben is elválnak, ezért törvényes a bűnhalmazat tekintetében elfogadott elsőbírósági álláspont.

[25] A törvényszék a büntetések kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket helyesen értékelve a vádlottakkal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetés kiszabási elvekkel összhangban álló, tetтарыныос büntetést szabott ki.

[26] Egyik büntetés sem tekinthető eltúlzottnak, ezért enyhítésére az ítéltábla nem látott alapot, de az I. r. vádlott esetében annak lényeges súlyosítása sem volt indokolt, amint erre az ügyészi fellebbezés irányult. Ezen okok folytán a büntetéskiszabással kapcsolatos rendelkezéseket támadó jogorvoslatok sem voltak megalapozottak.

[27] Az elsőfokú bíróság az Alkotmánybíróсág 8/2015. (IV. 17.) AB határozatára figyelemmel Terhelt3 IX. r. vádlottnál a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése miatt vizsgálta az előzetes mentesítés lehetőségét és ebben nemlegesen foglalt állást, amit határozatának [193] bekezdésében – ha röviden is – megindokolt. A IX. r. vádlott bár büntetlen előéletű, de terhére köznyugalom elleni, vagyon elleni, emberi méltóság és egyes alapvető jogok elleni bűncselekmények kerültek megállapításra, ezért előzetes mentesítésre nem volt érdemes, ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette is.

[28] Törvényesek az ítélet egyéb, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései is.

[29] A kifejtettek alapján az ítéltábla a jogorvoslatok aaptalansága miatt a törvényszék ítéletét a fellebbezésekkel és a jelen felülbírálattal érintett I., II. és IX. r. vádlottakra nézve a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

[30] Terhelt2 II. r. vádlottnál a megváltozott lakcímet és a tényleges tartózkodási hely címét a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján rögzítette.

[31] A másodfokú eljárásban felmerült бűнügyi költség viseléséről szóló rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén alapul, mely költséget a бűнösnek kimondott vádlottak viselik.

[32] Ellentétes döntés hiányában a Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság végzése ellen fellebbezésnek már nincs helye.

Debrecen, 2025. január 7.

Dr. Háger Tamás sk. a fiatalkorúak tanácsának elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó - a fiatalkorúak bírāja, Dr. Bakó József sk. a fiatalkorúak bírāja

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 10.Fk.545/2022/132. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Fkf.I.668/2024/16. számú végzése által Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 IX. r. vádlottakkal szemben jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. január 7.

Dr. Háger Tamás sk.
a fiatalkorúak
tanácsának elnöke